

верно отъ Видинъ. Съ тия земи България достигнала старитѣ си граници, които имала на северозападъ при Симеона.

Бой при Клокотница — 1230 г.

Въ Цариградъ латинцитѣ прекарвали много зле. Тѣ постоянно се карали помежду си. Графоветѣ и рицаритѣ завиждали единъ на другъ и често мѣнявали краля си въ Цариградъ. За 55 години тѣ смѣнили 6 крале. Въ тѣзи си караници латинцитѣ изгубили много земи, които превзелъ солунскиятъ грѣцки царъ Киръ Тодоръ. Като не можали да се съгласятъ, баронитѣ, графоветѣ и рицаритѣ се спогодили да поканятъ българския царъ Ивана Асѣня II да стане покровителъ и защитникъ на латинцитѣ (франкитѣ) въ Цариградъ, защото тогава на Балканитѣ той билъ най-силенъ и най-справедливъ царъ. Иванъ Асѣнь II се съгласилъ и решилъ да се сроди съ латинцитѣ, като омжи малолѣтната си дъщеря Елена за малолѣтния кралъ Балдуинъ II. Но противъ туй се обявилъ солунскиятъ грѣцки императоръ Тодоръ, който искалъ да изпжди латинцитѣ отъ Цариградъ и да възвърне Византийската империя. Тодоръ събралъ силна войска и бързо ударилъ къмъ латинцитѣ въ Кавала, Ксанти, Деде Агачъ и стигналъ до Одринъ. Най-първо Тодоръ се престорилъ за приятелъ на Ивана Асѣня II, свързалъ съ него договоръ и съюзъ, та двамата да изпждятъ латинцитѣ отъ Цариградъ. Въ града щѣлъ да се настани Тодоръ за византийски императоръ, а за Асѣня щѣла остане цѣла Тракия. Ала Тодоръ билъ лукавъ човѣкъ. На мѣсто да трѣгне съ войскитѣ си противъ латинцитѣ, той трѣгналъ противъ България. Иванъ Асѣнь, щомъ съзрѣлъ това, веднага дигналъ войскитѣ си